

Arrest

nr. 59 854 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt..

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 28 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28/09/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*B., E. (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene legt in haar verzoekschrift verscheidene medische attesten voor met betrekking tot verscheidene aandoeningen. Onze controlearts beschouwd enkel één aandoening als een actuele aandoening waarvoor behandeling aangewezen is. De vraag stelt zich dan in hoeverre betrokkene hiervoor terecht kan in Armenië. De andere aandoeningen worden niet weerhouden.

Op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de controlearts (zie bijgevoegd medisch verslag van 10.12.2010 in bijgevoegde gesloten omslag) dat de aangehaalde medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De controlearts stelt eveneens in zijn verslag dat betrokkene kan reizen.

Hij stelt wel dat betrokkene de steun van familie kan gebruiken. Dit zou geen probleem mogen vormen aangezien het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte bijna 60 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat de gespecialiseerde zorgen in Armenië gratis zijn op voorschrift van de huisarts.

Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen. Dat er in de hoofdstad drie gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van betrokkene terecht kunnen. Ook in de andere grote steden kunnen zij terecht.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : verwijzing naar art. 8 EVRM) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. (en eerste het artikel 9ter als een unieke

procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen, Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Het verzoek werd enkel afgewezen omdat blijkbaar ook een behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Niets is minder waar.

Verweerder verwijst naar een toegankelijkheid van de medische zorgen en dat gespecialiseerde zorgen in Armenië gratis op voorschrift van de huisarts beschikbaar zijn.

Dit strookt geenszins met de werkelijkheid.

Waar medische zorgen voor ingezet en al een probleem vormen, zal dit zeker het geval zijn voor zorgen t.a.v. personen die het land ontvlucht zijn en die na een verblijf van meer dan 5 jaar in het buitenland zouden terugkomen.

Het is weinig geloofwaardig dat deze persoon zonder enige vorm van bestaan zomaar zal aanvaard worden en onbepaald toegang zal krijgen tot de medische zorgen in zoverre deze ook bestand.

Dat dit uiteraard een schending uitmaakt van art. 3 EVRM dat een onmenselijke en vernederende behandeling verbiedt.

Dat verzoekster verblijft bij haar zoon in Mechelen die een legaal verblijf heeft en werkt en dat dit voor haar het beste voort de toekomst voorhoudt."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel poneert verzoekster een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Het is dan ook slechts ten overvloede, in antwoord op verzoeksters concrete beschouwingen, dat de verwerende partij nog het volgende laat gelden.

Verzoekster poneert volstrekt ongestaafd dat zij in Armenië niet de toegang zal hebben tot de medische zorgen zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ontvankelijk, doch ongegrond is.

De verwerende partij verwijst daartoe naar de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing, die alhier als hernomen kunnen worden beschouwd.

Verzoekster uit geen enkele concrete kritiek op deze motieven, noch brengt zij enig stuk aan tot staving van haar vage kritiek, dat de besluitvorming van de gemachtigde zou kunnen weerleggen.

Zoals meer dan afdoende blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, is deze niet lichtzinnig tot stand gekomen, doch werd uitvoerig en zorgvuldig onderzocht in hoeverre de nodige opvolging en behandeling in Armenië beschikbaar is, én werd onderzocht of de nodige medische zorgen toegankelijk zijn.

In het administratief dossier bevinden zich heel wat stukken nopens de toestand in Armenië (officiële informatie van professor A. Babloyan, Country Sheet Armenia van Caritas International, ...) en verzoekster kan deze stukken niet dienstig tegenspreken door de loutere stelling dat het 'niet met de werkelijkheid strookt' dat deze zorgen gratis op voorschrift van de huisarts beschikbaar zijn.

Verzoeksters beschouwingen blijven bijzonder summier en zij staft op geen enkele wijze aan de hand van concrete en specifieke stukken waarom het oordeel van de ambtenaargeneesheer, en de gemachtigde, onredelijk zou zijn.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat er in verzoeksters herkomstland wel degelijk een behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor de aandoening van verzoekster.

Verzoeksters vage en algemene beschouwingen kunnen aan het voorgaande uiteraard geen afbreuk doen. Zij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat de vaststellingen in de bestreden beslissing onjuist zouden zijn, quod non.

Gelet op het voorgaande kan slechts worden besloten dat de beslissing geenszins op kennelijk onredelijke of ongemotiveerde wijze tot stand is gekomen. Terecht heeft de gemachtigde het advies van de ambtenaar-geneesheer gevolgd.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Terwijl verzoekster zich evenmin dienstig kan beroepen op artikel 3 van het EVRM.

Ook desbetreffend beperkt zij zich tot de bijzonder summiere en ongestaafde beschouwing dat 'dit een schending uitmaakt van art. 3 EVRM', zonder meer.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel niet kan worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat behandeling en opvolging voor de enige aandoening (die weerhouden werd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt) in het land van herkomst beschikbaar is en wordt gemeld dat deze ziekte vermeld staat op de lijst voor gratis zorgen. Er wordt gepreciseerd dat er in de hoofdstad drie gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van de verzoekende partij terecht kunnen. Ook in de andere grote steden kan zij terecht. Voorts duidt de bestreden beslissing op het gegeven dat de verzoekende partij een beroep kan doen op hulp van de International Organisation for Migration die de Armeense regering ondersteunt op het gebied van migratie.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zondig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster niet heeft aangetoond dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verblijf, in casu Armenië.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie zowel op de door verzoekster neergelegde medische attesten als op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer, die zondig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij enkel betwist dat de medische zorgen die zij behoeft gratis op voorschrift van de huisarts in Armenië beschikbaar zijn. De verzoekende partij meent dat waar de *“Waar medische zorgen voor ingezetenen al een probleem vormen, (...) dit zeker het geval (zal) zijn voor zorgen t.a.v. personen die het land ontvlucht zijn en die na een verblijf van meer dan 5 jaar in het buitenland zouden terugkomen. Het is weinig geloofwaardig dat deze persoon zonder enige vorm van bestaan zomaar zal aanvaard worden en onbeperkt toegang zal krijgen tot de medische zorgen in zoverre deze ook bestand.”* Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing zich steunt op het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 10 december 2010 die uiteenzet waarom alle door de verzoekende partij aangehaalde aandoeningen niet als actuele aandoeningen kunnen aanzien worden die wijzen op een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer wijst er op dat de posttraumatische stressstoornis met angst en depressie wordt weerhouden als een mogelijke ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verblijf, in casu Armenië.

Evenwel blijkt uit de correspondentie die de ambtenaar-geneesheer voerde via mail van 16 december 2008 en 25 mei 2009 dat deze ziekte kan behandeld worden in Armenië en dat opvolging door een psychiater of psycholoog mogelijk is. Psychiatrische opvang is aanwezig in lokale eerstelijnscentra en in gespecialiseerde ziekenhuizen. De ambtenaar-geneesheer besluit dat er geen medisch bezwaar is tegen terugkeer naar Armenië. Haar besluitvorming is correct, gelet op de inhoud van de e-mails waarnaar wordt verwezen. De verzoekende partij weerlegt de inhoud van deze e-mails op generlei wijze en beperkt zich tot het uiten van blote beweringen, niet met het minste bewijs onderbouwd. Dergelijk betoog toont niet aan dat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens die niet correct zijn beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Evenmin toont dit betoog een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aan, die op generlei wijze wordt uitgewerkt in het eerste middel.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat zij verblijft bij haar zoon in Mechelen die een legaal verblijf heeft en werkt en “*dat dit het beste voort de toekomst voorhoudt*” doet dit geen afbreuk aan het voorgaande en belet de bestreden beslissing overigens niet dat de verzoekende partij een aanvraag indient en de geëigende procedure voert gesteund op deze familieband.

Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*het beginsel van behoorlijk bestuur.*”

Zij verwoordt dit middel als volgt:

“Verzoekster heeft een aanvraag overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Het is evident dat hiermee een aanvraag wordt ingediend die van levensbelang is gelet op de aard van het verzoek. Dat zij als enige familielid haar zoon heeft die hier onbeperkt verblijf heeft wordt niet in aanmerking genomen. Het is evident dat hier niet kan naast gekeken worden.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij merkt vooreerst op dat de omschrijving van een 'rechtsregel' als "het beginsel van behoorlijk bestuur" als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Het middel is derhalve niet ontvankelijk.

Bovendien beperkt verzoekster er zich in haar bijzonder summier omschreven middel toe om te stellen dat het 'evident' is dat:

- zij een aanvraag heeft ingediend die van levensbelang is;

- zij als enige familielid haar zoon heeft die hier een verblijfsrecht geniet.

Verzoekster verduidelijkt evenwel niet op welke wijze deze beschouwingen van aard kunnen zijn om te besluiten tot 'onbehoorlijk bestuur'.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde 'rechtsregel' zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Overigens heeft verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen melding gemaakt van het gegeven dat zij alhier bij haar zoon verblijft die een onbeperkt verblijfsrecht zou genieten.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.2.3. Verzoekster roept ten slotte de schending in van het “*beginsel van behoorlijk bestuur.*” De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht welk beginsel zij geschonden acht en waarom zij van oordeel is dat een “beginsel” wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of rechtsbeginselen die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Het middel waarin de geschonden geachte bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN